

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupíčkové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **A. E. E.**, zastoupen Mgr. Gabrielou Kopuleťou, advokátkou se sídlem Havlíčkova 11, Praha 1, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2018, č. j. 4 A 58/2018 - 27,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 6. 2018, č. j. CPR-10233-2/ČJ-2018-930310-V230, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 12. 2. 2018, č. j. KRPA-58782-22/ČJ-2018-000022. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 a § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku. Počátek doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byl dle § 118 odst. 1 téhož zákona stanoven od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Dále mu bylo podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců uloženo, aby z území České republiky vycestoval do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud“), který ji v záhlaví uvedeném rozsudkem zamítl. Rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) včasnou kasační stížností, v níž navrhl, aby jí Nejvyšší správní soud přiznal odkladný účinek. Uvedl, že mu správním vyhoštěním hrozí značná újma v podobě nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života a práva na spravedlivý proces. Realizací správního vyhoštění mu bude fakticky upřeno právo na soudní ochranu. V případě opuštění území České republiky nebude mít pro stěžovatele vyhovění kasační stížnosti praktický význam. Přiznání odkladného účinku se naproti tomu nedotkne práv třetích osob a není ani v rozporu

s veřejným zájmem. Odkázal rovněž na judikaturu Nejvyššího správního soudu (usnesení ze dne 16. 8. 2012, č. j. 4 As 56/2012 - 58 a ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 - 25).

[3] Žalovaný nesouhlasí s tím, aby zásah do práva cizince na spravedlivý proces představoval obecný nástroj pro další legalizaci jeho pobytu. V daném případě se nadto jedná o opakovaný neoprávněný pobyt. Přiznání odkladného účinku by bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem, kterým je požadavek, aby se na území České republiky zdržovali pouze ti cizinci, kteří dodržují a respektují její právní řád. Má-li být správní opatření účinné, musí jeho účinky nastat co nejdříve po spáchání protiprávního jednání. Legalizaci pobytu cizinců na území České republiky z důvodu využití všech opravných prostředků v rámci správního a soudního řízení je bezdůvodně prodlužována doba jejich dalšího pobytu. Navrhuje proto, aby kasační stížnosti odkladný účinek přiznán nebyl.

[4] Nejvyšší správní soud vycházel při posouzení návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti z následujících skutečností.

[5] Samotná žádost o přiznání odkladného účinku byla formulována velmi stručně a nebyla nijak blíže upřesněna ani poté, co byla stěžovateli ustanovena zástupkyně. Hlavní důvod pro přiznání odkladného účinku je spatřován v právu stěžovatele na spravedlivý proces a soudní ochranu. Dále je pak k vlastní situaci stěžovatele obecně konstatováno, že realizací správního vyhoštění by mu byla způsobena újma v podobě nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života. Přestože žádost není nijak blíže vztažena ke konkrétní situaci stěžovatele, ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel žil v České republice nepřetržitě od roku 2004, přičemž v současné době bydlí se svým bratrem, kterému bylo uděleno povolení k trvalému pobytu. Určité soukromé, resp. rodinné vazby k České republice lze tedy v daném případě na základě obsahu správního spisu shledat.

[6] Pokud by nebyl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek, a nastaly tak právní účinky napadeného rozhodnutí krajského soudu, mohlo by dojít k tomu, že stěžovatel bude muset vycestovat z území České republiky na základě pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o správním vyhoštění ještě před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti. Klíčové v této souvislosti je, že pro výkon ústavního práva na spravedlivý proces může být nezbytné, aby stěžovatel mohl zůstat na území České republiky do skončení řízení o kasační stížnosti. Byť je v tomto řízení zastoupen advokátkou, plyne z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, že k právu na spravedlivý proces náleží i právo účastníka vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení atd. (srov. usnesení ze dne 15. 3. 2004, č. j. 1 Azs 19/2004 - 29, ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100, ze dne 30. 1. 2014, č. j. 9 Azs 59/2014 - 32, a ze dne 3. 12. 2014, č. j. 9 Azs 283/2014 - 27).

[7] Újma ve smyslu § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“) spojená s nuceným opuštěním území České republiky tak spočívá především v možném dotčení výkonu práva stěžovatele na spravedlivý proces. Mimo jiné i z tohoto důvodu přiznává § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění odkladný účinek ze zákona (s výjimkou případů vyhoštění cizince z důvodu ohrožení bezpečnosti státu) a není důvod,

pokračování

proč by obdobnou možnost zůstat na území České republiky neměl mít vyhošťovaný cizinec i po dobu následného řízení o kasační stížnosti.

[8] V posuzovaném případě soud shledal příčinnou souvislost mezi právními účinky žalobou napadeného rozhodnutí a možným vznikem újmy ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s.

[9] Nejvyšší správní soud dále posoudil návrh i z hlediska zbývajících podmínky stanovené v § 73 odst. 2 s. ř. s. pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, kterou je, že přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[10] Stěžovateli bylo uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 a § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců, neboť se na území České republiky zdržoval bez platného oprávnění k pobytu a tím opakovaně porušoval právní předpis. Ze správního spisu přitom vyplývá, že stěžovatel svou pobytovou situaci řešil a s Policií ČR spolupracoval. Poté, co mu byl ukončen přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU, byl stěžovateli vydán výjezdní příkaz, jehož platnost končila dne 11. 2. 2018. Dne 9. 2. 2018 se stěžovatel sám dostavil na Správu uprchlických zařízení Ministerstva vnitra. Zde mu bylo údajně sděleno, že se má dne 12. 2. 2018 dostavit na příslušné pracoviště Policie ČR a zažádat o prodloužení platnosti výjezdního příkazu, což stěžovatel učinil. Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stěžovatel již v minulosti (v době od 19. 10. 2012 do 7. 6. 2013) pobýval na území České republiky bez platného víza a oprávnění k pobytu, nicméně s ohledem na popsany postup stěžovatele i přesto dospěl k závěru, že jeho jednání v posuzovaném případě nelze považovat za natolik závažné narušení veřejného pořádku, aby přiznání odkladného účinku bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem a odůvodnilo odklon od setrvalé judikatury tohoto soudu.

[11] Ze shora uvedeného vyplývá, že v posuzované věci byly splněny obě podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyžadované v § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[12] Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti se do pravomocného skončení řízení o kasační stížnosti pozastavují účinky napadeného rozsudku krajského soudu. Tímto usnesením soud nepředjímá meritorní posouzení případu a rozhodnutí ve věci samé.

[13] Na závěr Nejvyšší správní soud podotýká, že o tomto návrhu nemohl rozhodnout dříve, než ustanovená zástupkyně doplnila dne 3. 12. 2018 samotnou kasační stížnost. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2012, č. j. 6 Ads 73/2012 - 17, totiž platí: „V případě, že stěžovatel podá blanketní kasační stížnost, počne lhůta pro rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (§ 73 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.) běžet zpravidla až v okamžiku, kdy stěžovatel doplní důvody, pro něž rozsudek krajského soudu napadá (§ 106 odst. 3 s. ř. s.).“

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2018

Mgr. David Hipšr
předseda senátu